

N:o 28.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 14 mars 1903.
— — — — Andra Kammaren den 14 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
om ändring af 15 § konkurslagen.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 8 och memorial n:o 25.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär gjort framställning om sådan ändring af 15 § konkurslagen den 18 september 1862, att därigenom skulle stadgas skyldighet för rätten eller domaren att om offentlig stämning i konkurs genom särskilda kallelsebref underrätta jämväl utländska borgenärer.

Sedan gällande konkurslags tillkomst, vid hvilken tid affärsförbindelse mellan in- och utlandet endast i jämförelsevis ringa utsträckning ägde rum och till följd däraf något verkligt behof af ett stadgande sådant som det ifrågasatta icke förefallit, hafva förhållandena härutinnan blifvit väsentligt ändrade. Bland annat har den snabba utvecklingen af kommunikationsväsendet gjort, att gränserna mellan de olika länderna ej hafva samma ekonomiska betydelse som fordom. Dessa ändrade för-

hållanden synas Riksdagen principiellt påkalla bifall till den ifrågasatta lagändringen, hvilken dessutom öfverensstämmer med den tendens att särskildt i civilrättsligt afseende likställa in- och utlänningar, som på senare tiden äfven inom den svenska lagstiftningen gjort sig gällande.

Visserligen torde rättsförluster för utlänningar till följd af gällande bestämmelser i ämnet ej synnerligen ofta hafva förekommit, hvilket till en del beror därpå, att utlänningar, som hafva affärsförbindelser här i landet, i allmänhet härstädes hafva ombud, som kunna oafsedt sådana kallelser iakttaga sina hufvudmäns rätt och bästa med afseende å bevakning i konkurs. Berörda förhållande lärer emellertid icke utgöra någon anledning, hvarför man icke skulle medgifva utländska borgenärer rätt att erhålla särskild underrättelse om den offentliga stämningen. Lika litet torde den föreslagna lagändringen böra anses obehöflig på den grund, att redan nu vissa domare och domstolar pläga sända kallelsebref äfven till utländska borgenärer. Tvärtom torde sistnämnda förhållande snarare tala till förmån för motionärens förslag. En sådan olika praxis, som i och för sig är olämplig, kan nämligen medföra bestämda olägenheter genom den osäkerhet, som däraf följer. Det kan lätt inträffa, att en utlänning, med kändedom om att i något fall utländsk borgenär i konkurs erhållit särskildt kallelsebref, vid ett annat tillfälle försummar att förskaffa sig underrättelse om inställeldagen i en konkurs och att bevaka sin fordran, till följd däraf att han väntat att erhålla vederbörligt kallelsebref.

Den i äldre tid såsom skäl för borttagande af konkurskallelser öfver hufvud åberopade omständigheten, att desamma skulle föranleda stora kostnader för konkursboet, förtjänar numera icke mycket beaktande. Med nuvarande låga afgifter för postförsändelser äfven till mycket aflägsna orter kan den ökade kostnaden för kallelsebrefven till utlandet ej i väsentlig mån fördyra konkursförfarandet.

Med hänsyn till det förhållandet, att utländska borgenärer stundom kunna vara så aflägsat boende, att kallelsebrefven, äfven om de omedelbart afsändas, icke kunna komma borgenärerna till handa inom den för inländska borgenärer bestämda tiden af minst en månad före inställeldagen, torde det dock vara lämpligast att med afseende å kallelsebrefven till utländska borgenärer allenast föreskrifva, att desamma skola afsändas så fort ske kan.

På grund af det anförda har Riksdagen, med anledning af ofvanberörda motion, för sin del antagit följande

Lag**angående ändrad lydelse af 15 § i konkurslagen
den 18 september 1862.**

Härigenom förordnas, att 15 § i konkurslagen den 18 september 1862 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Offentlig stämning, hvarom nu sagdt är, skall ofördröjligen å rättens dörr anslås, och varde kungörelse om densamma genast eller nästa postdag afsänd för att införas i allmänna tidningarna tre gånger, sista gången en månad före inställelsedagen, samt, där så ske kan, i tidning inom orten en gång. Kronans ombudsman och alla kända inländska borgenärer skola därjämte om stämningen underrättas genom särskilda kallelsebref, hvilka rätten eller domaren låte till dem med posten afsändas så tidigt, att kallelserna må kunna komma borgenärerna till handa minst en månad före inställelsedagen. Jämväl kända utländska borgenärer böra, så fort ske kan, genom särskilda kallelsebref om stämningen underrättas.

Stockholm den 14 mars 1903.

Med undersåtlig vördnad.
